

Exposició
***El pany, el mapa,
el paisatge i els camins***
de Núria Arias

Jo soc.

Aquesta consciència del ser despullada, sense qualificatius, no l'acostumem a tenir present. Quan la nostra percepció del món, el nostre sentir i el nostre cor es fan miques no tens més remei que augmentar la teva capacitat d'escoltar, i començar a regenerar-te com un fardatxet.

Des de la nostra cultura aprenem a ignorar la mort interpretant-la com el contrari de la vida; en canvi, en la visió budista és una oportunitat per reconèixer la veritable naturalesa de la ment. La reflexió sobre el trànsit entre dos estats m'interessa particularment, perquè d'alguna manera he experimentat l'estat de confusió en el meu recorregut personal, és el que està representat en l'obra gràfica, que he anomenat amb el concepte «bardo» i mostra un estat entremig, en què s'ha perdut la forma anterior i no s'ha manifestat la següent. Travessar un llindar és el que suggereix la imatge del pany. «En un mateix resideix tothom i, quan se sap mirar i aprendre, la porta és allà i la clau es té a la mà. Ningú al món et pot donar ni la clau ni la porta per obrir, excepte tu», ens recorda Krishnamurti.

Foto portada:

El pany i el mapa

Serigrafia

35 cm x 50 cm

A lo millor soc un monstre
Tinta xinesa, aquarel·la i retolador
29,7 cm x 40 cm

El bardo I

Collage amb fons de gravat
50 cm x 70 cm

Quan camines descalç saps que la terra està viva, la ment deixa de projectar i augmenta la presència. Aquest és un dels sabers dels pobles indígenes. El 2015, en un viatge per Sierra Nevada de Santa Marta, a Colòmbia, vaig conèixer Lwntana Nacoggi; ell és impulsor de la cultura Naturagente. Una pedra, un arbre o una amantis són, no viuen la divisió que viu l'ésser humà, i en el nostre reconeixement nosaltres també podem ser. Vaig visitar una antiga ciutat, Teyuna, més coneguda com a «la ciutat perduda». Travesses un riu i, amagats entre la vegetació, s'alcen mil dos-cents seixanta-quatre esglaons de pedra on no et cap el peu sencer. La tradició oral diu que els tayrona van crear els camins de pedra per protegir el territori, que arribaven fins a la Patagònia (avui la majoria estan ocults). El Parc de les Pedres és un espai per el deteniment i té el misteri dels llocs sagrats.

El camí és la metàfora del procés, és l'anhel d'avançar encara que no es vegi el destí, és la promesa que hi ha un lloc on arribar, una casa on tornar.

CAMINS

Hi ha camins que són invisibles, però fileres de gotes d'aigua els assenyalen. Petites pistes, indicis per a les més detallistes i observadores.

Camins que fan perdre el fil.

Camins que no trobes.

Camins estranys i bonics

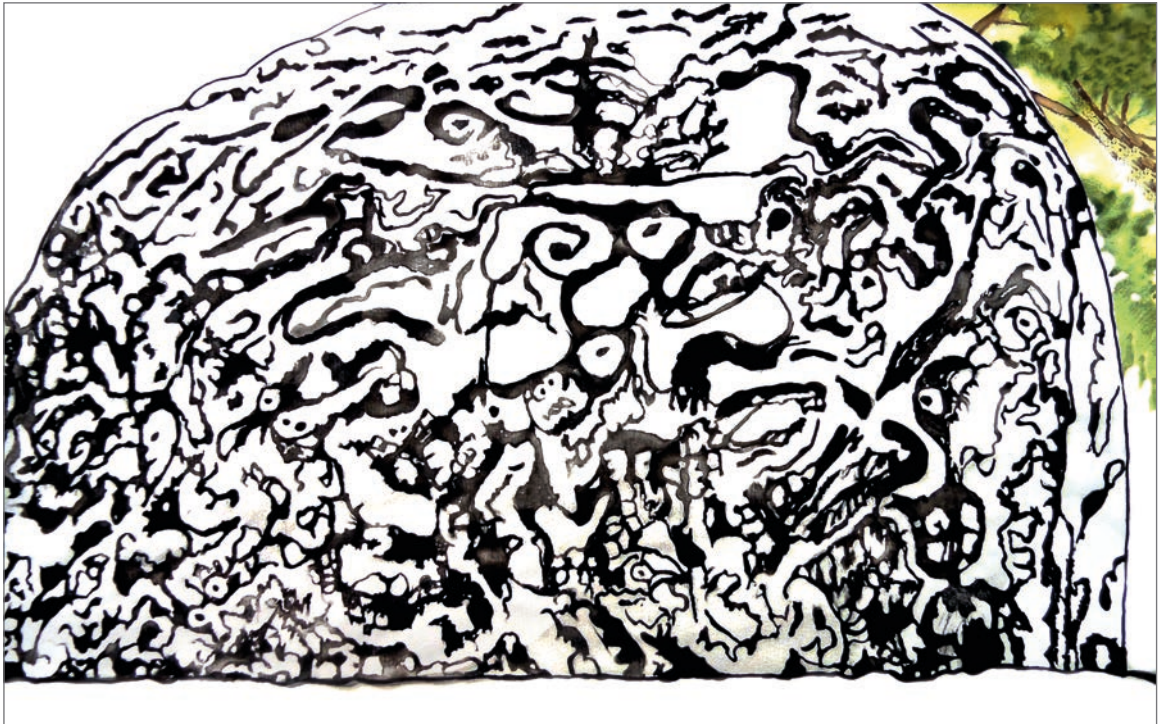
Camins insegurs que semblaven familiars a l'inici.

Caminem per les rengleres més altes i a vegades un camí ens fa baixar. Abruptament, rodolem cara avall. També hi ha un camí de tornada.

Gessamí Olesa Sancho

Donama

Roca llaurada. Sierra Nevada
Santa Marta. Colòmbia
Tinta xinesa i aquarel·la
35,5 cm x 60,5 cm

En el meu horitzó hi ha el Delta de l'Ebre. La platja del Serrallo de Sant Jaume d'Enveja és la meva preferida i a la qual vaig més sovint, inclús quan el camí està inundat i, en algun punt, m'arriba l'aigua fins als genolls. Aquesta terra extraordinària desapareix; els trenta milions de metres cúbics de sediments que l'Ebre transportava originalment s'han convertit en 159.000 en l'actualitat. L'aigua és el gran negoci del nostre temps, i els beneficis que genera a les grans corporacions amb el beneplàcit dels que tenen la responsabilitat de fer la gestió posa en perill els nostres ecosistemes.

Constatant aquest fet, neix el bitllet Lynn Margulis, la biòloga americana que ens recorda que la vida neix de la cooperació. Fent-se ressò d'aquesta singular científica, la ciència avui en dia també s'ha adonat que no som individus i ens ha canviat el nom: som holobionts, que vol dir 'interacció de vides'.

Us explico la història que amaga "Escombraries estel·lars. Leo: Low earth orbit objects. Tla-satellite. Nasa's track data base".

La nit del 24 d'abril d'aquest darrer any la Diana, el Salvador, la Sara, el Mario i algunes amigues més ens vam reunir al voltant d'una foguera; érem en una finca des de la qual es veien les muntanyes dels Ports de Tortosa-Beseit. Amb sorpresa, vam veure passar un tren de llums pel firmament; sabíem que era una xarxa de satèl·lits de nom comercial Starlink, encara que això no va evitar que ens causés una enorme impressió.

Escala Tayrona

Sierra Nevada Santa Marta. Colòmbia

Tinta xinesa

29 cm x 44,5 cm

També es van encendre algunes alertes. El projecte de l'empresa SpaceX s'ha portat a terme en secret, i amb el propòsit de llançar en una primera etapa dotze mil satèl·lits; de fet, en les imatges que es poden consultar per Internet veiem la Terra embolicada en una gegantesca teranyina.

– La wifi atrofia la glàndula pineal – va dir el Mario.

– I? – va preguntar la Sara.

Ell va contestar:

– És la glàndula que ens connecta amb l'univers. Ara estarem tots endollats a una antena.

– Crec que no hem tingut elecció... – va afegir el Salvador

– Sempre ens queda l'espai interior! – va dir la Diana.

– Sí, però no solem estar atents i no sabem com sintonitzar-hi... – va comentar la Sara.

– La pràctica – va adduir de nou la Diana.

– Exercitar-se en els tres principis de la potencialitat pura: conrear el silenci, la visió de l'àguila i el no-judici.

Les imatges del satèl·lit Tla em van semblar belles i em van robar l'atenció: cossos brillants que corresponen a restes que els humans hem deixat orbitant en l'espai. Vaig veure una projecció de les imatges gravades per aquest satèl·lit de la NASA a la Fundació Enric Miralles.

La realitat torna a ser imprevisible, si és que alguna vegada ha deixat de ser-ho. La Terra està representada prenent com a referència els aiguamolls del delta de l'Ebre, un territori que estimo i que viu des d'una fragilitat insospitada.

El parc de les pedres.

Sierra Nevada Santa Marta. Colòmbia

Tinta xinesa i aquarel·la

100 cm x 70 cm

Camí, mirant cap a les muntanyes des de la platja del Serrallo de Sant Jaume d'enveja

Delta de l'Ebre

Tinta xinesa i aquarel·la

32,4 cm x 45 cm

Paisatge de salicòrnia de la platja del Serrallo de Sant Jaume d'enveja

Delta de l'Ebre

Tinta xinesa

32,4 cm x 45 cm

Núria Arias (Barcelona, 1965), arrelada a les Terres de l'Ebre, on viu i treballa, és una artista multidisciplinària compromesa amb el medi ambient i l'educació i amb una activitat que no només està present en la seva tasca docent sinó que també s'evidencia en treballs com «A través del espejo», projecte compost per 21 debats dut a terme en escoles d'art i centres de secundària d'Amèrica Llatina i Espanya i que forma part de l'exposició “El d_Efecte Barroc”.

La seva obra té un doble vessant: d'una banda, treballs molt íntims i personals, com és el llibre d'artista “Desenterrad mi corazón de Wounded Knee” o els dibuixos amb tintes, i de l'altra, iniciatives en què es manifesta el seu compromís amb la natura (“Diners Blaus” n'és un exemple).

El descobriment de la científica Lynn Margulis gràcies a l'artista Mari Chordà influencia la seva obra actual, com és el cas de la sèrie «Leoo: low earth orbit objects. Microcosmos y macrocosmos».

Ella es defineix com a artivista, paraula anglesa que uneix l'art i l'activisme.

Núria Arias López

nuriaarias88@gmail.com

www.nuriaarias.net

Escombraries estel-lars. Leoo: low eart orbit objects

Tinta xinesa, aquarel·la i acrílic negre
70 cm x 70 cm

Exposició
***El pany, el mapa,
el paisatge i els camins***
de Núria Arias

Del 29 de febrer
al 6 d'abril de 2024

Al Palau Bofarull de la Diputació
Carrer Llovera, 15 - Reus
Tel. 977 345 950

HORARI
dt. a ds.: 11 a 13 h / 17 a 20 h
Tancat: 23/03 al 1/04 de 2024

www.dipta.cat/exposicions

Diputació Tarragona